

A Magyar Köztársaság nevében !

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2011. évi június hó 7. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. évi március hó 11. napján kihirdetett B.302/2007/151. számú **ítéletét megváltoztatja**, I.r., III.r. és VII.r. vádlottak cselekménye 1 rb.a Btk.282/C.§./2/ bekezdés IV. fordulat, /4/ bekezdés II. fordulat, 20.§./2/ bekezdés szerinti társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősül,

II.r. vádlott, IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak cselekménye pedig 1 rb. a Btk.282/A.§./1/ bekezdés IV. fordulata, /3/ bekezdés, és Btk.20.§. /2/ bekezdés szerinti társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősül.

Ezért V.r. vádlottat 5 /öt/ év fegyházra és 5 /öt/ év közügyektől eltiltásra **í t é l i**.

A további vádlottakkal szemben az első fokon alkalmazott fő- és mellékbüntetést, illetve intézkedést tekinti kiszabottnak.

A IX.r. vádlottól 29015-40/2007.bü. számon lefoglalt, a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bjl.330/2007/6-7. tételek alatt nyilvántartott anyagmaradvány fólin és 1 üveg vízminta,

Az 1. tétel alatt a VI.r. vádlottól lefoglalt 2 db. Papírlap, 4-5. tétel alatt a VII.r. vádlottól lefoglalt 2 db. Jegyzetlap,

A VI.r. vádlottól 562/2006.bü. számon lefoglalt a nyomozati irat 882. oldalán található bűnjeljegyzék Trkv.II.43/2006/6. tétel alatt kezelt meghatalmazás,

és a VII.r. vádlott kezéről rögzített nyomozati irat 1107. oldalszám alatti Trkv:391/2006/III. bűnjeljegyzék 1.tétele alatt kezelt és szakértői vizsgálatra megküldött 2 db. mikronyom megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A I.r., VI.r. és VIII.r. vádlottak által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig,

II.r. vádlott által a 2011. április hó 5. napjától a mai napig,

V.r. vádlott esetében a 2010. április hó 2. napjától 2010. október hó 8. napjáig, majd 2011. április hó 21. napjától a mai napig,

VII.r.vádlott 2010. március 11-től 2011. április hó 8. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből 83.849.- /Nyolcvanháromezer-nyolcszáznegyvenkilenc/ Ft-ot II.r. vádlott köteles az államnak felhívásra megfizetni, míg 18.750.- /Tizennyolcezer-hétszázötven/ Ft-ot VI.r. vádlott köteles megfizetni, és a további felmerült 1.519.328.- /Egymillió-ötszáztizenkilencezer-háromszázhuszonnyolc/ Ft-ot az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2010. március 11. napján kihirdetett B.302/2007/151. szám alatti ítéletében 9 vádlott, ezek közül a távollévő II.r. és III.r. vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet IX.r. vádlott esetében első fokon jogerőre emelkedett, így e vonatkozásban nem képezte felülbírálat tárgyát. A megyei bíróság II.r., III.r. és VII.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/C.§ (2) bekezdés II. fordulata, (3) bekezdés II. fordulata és (4) bekezdés II. fordulata szerint minősülő és büntetendő 1-1 rb folytatólagosan, társtettesként, kábítószerfüggőként, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében, mely részben kísérlet. II.r., IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak bűnösségét 1-1 rb, a Btk. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulatába ütköző, a (2) bekezdés a/ pontja és a (3) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan, társtettesként, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében mondta ki, mely részben kísérlet. VIII.r. vádlottat a Btk. 282/A.§ (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés előkészületének büntetében mondta ki bűnösnek. Ezért I.r. és VII.r. vádlottat 6-6 év börtönre és 6-6 év közügyektől eltiltásra, II.r., IV.r., VI.r. vádlottat fejenként 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra, III.r. vádlottat 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra, V.r. vádlottat 6 év fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra, valamint VIII.r. vádlottat, mint különös visszaesőt 2 év 8 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. I.r., III.r., IV.r. vádlottal szemben 3,5-3,5 millió Ft, II.r. vádlottal szemben 500.000 Ft, V.r. vádlottal szemben 2.787.500 Ft, VI.r. vádlottal szemben 900.000 Ft és VII.r. vádlottal szemben 3 millió Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el. I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r. és VIII.r. vádlott esetében a szabadságvesztésbe beszámította az általuk őrizetben, előzetes letartóztatásban, illetve házi őrizetben töltött időt. Rendelkezett továbbá a bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat külön-külön, illetve egyetemlegesen az eljárás során felmerült bűnügyi költség túlnyomó részének megfizetésére, míg 63.000 Ft vonatkozásában megállapította, hogy az az állam terhén marad.

Az ítélet ellen az ügyész II.r., IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak terhére, hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

Jogorvoslattal éltek a vádlottak is, I.r. vádlott enyhítésért, védője a tényállás részben téves megállapítása miatt és enyhítésért, II.r. vádlott védője a tényállás téves megállapítása, téves minősítés miatt és enyhítés érdekében, III.r. vádlott védője enyhítésért, IV.r., VI.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak, valamint védőik enyhítésért, V.r. vádlott védője a tényállás téves megállapítása miatt, eltérő minősítés és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A kijelölés folytán eljáró Pécsi Fellebbviteli Főügyészség Bf.18/2010/23/II. szám alatti átiratában és a másodfokú tárgyaláson az ügyész által bejelentett fellebbezést kiegészített formában tartotta fenn. Elsőként sérelmezte, hogy a megyei bíróság megsértette a Be. 2.§ (4) bekezdésében írt szabályt, a vádat nem merítette ki I.r., III.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak esetében, amely vádlottakkal kapcsolatosan a vádirati tényállás saját fogyasztásra utaló kábítószer tartására nézve is tartalmazott tényállást és mind a 4 vádlott esetében az ügyészség rögzítette azt is, hogy vizeletvizsgálatuk előzetes kábítószer fogyasztását igazolta. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet tábla I.r., III.r. és VII.r. vádlottak bűnösségét állapítsa meg további 1-1 rb, a Btk. 282/C.§ (1) bekezdés IV. fordulatában ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő kábítószerfüggő személy által tartással, csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségében, míg VIII.r. vádlott bűnösségét a Btk. 282.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő tartással, csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségében is. A fellebbviteli főügyészség átiratában a továbbiakban az I-VII.r. vádlottak terhére megállapított bűncselekmények minősítése kapcsán fogalmazta meg kifogásait. Álláspontja szerint tévedett a megyei bíróság, amikor az adott magatartásokat folytatólagosan elkövetettként értékelte és az elkövetési magatartásokat forgalomba hozatali magatartásként határozta meg. Nem felel meg a büntető anyagi jogi szabályoknak eljárása tekintetben sem, hogy a jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett cselekményeket az úgymond köztes mennyiség minősítő körülménye szerint is minősítette, vagyis a kábítószerfüggő személyek esetében a minősítésben utalt a 282/C.§ (3) bekezdésére, a többi vádlott esetében pedig a 282/A.§ (2) bekezdés a/ pontjára is. Ezzel kapcsolatosan hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú büntető jogegységi határozatára, amely kimondja, hogy a kábítószerrel visszaélés megvalósulásakor az azonos törvényi tényállás alá tartozó magatartások természetes egységet képeznek, ebből pedig az következik, hogy fogalmilag kizárt a folytatólagos egység megállapítása. Ugyanezen jogegységi határozatra utalva részletezte azokat az elkövetési körülményeket, amelyek álláspontja szerint I-VII.r. vádlott elkövetési magatartását a kereskedés alá rendelik. Ebből adódóan az adott bűncselekmények esetében befejezett bűncselekményekről lehet beszélni, hiszen a kereskedésnek eltérően a forgalomba hozataltól kísérleti stádiuma általában kizárt. Mindezek alapján megítélése szerint a megyei bíróság által felhozott büntetés kiszabási tényezők is pontosítást igényelnek, így a súlyosító körülmények közül mellőzni indítványozta a folytatólagos elkövetésre, a cselekmény többszörös minősülésére utalást, ezzel szemben súlyosító körülményként kérte értékelni a bünszövetségben történt elkövetést. Az enyhítő körülmények közül ugyancsak mellőzni kérte a kísérleti szakban maradást. VIII.r. vádlott esetében hivatkozott arra is, hogy külön súlyosító körülményként büntetett előélete nem jöhet szóba, hiszen mindez a büntetés

kiszabásánál értékelést nyert az emelt büntetési tétellel. Mindemellett rámutatott arra is, hogy az ítélet nem tartalmaz olyan adatokat, amelyből egyértelműen levonható lenne az a következtetés, hogy az egyes vádlottak tisztában voltak azzal, hogy más kábítószerfüggő személyt vonnak be a cselekményükbe, ezáltal ezt a megállapítást is mellőzni kérte a súlyosító körülmények közül. Hiányolta a fellebbviteli főügyészség képviselője azt is, hogy a megyei bíróság nem jelölte meg az egyes vádlottakra irányadó büntetési tételkereteket. Ennek pótlását indítványozta azzal, hogy a megyei bíróság II.r., IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak esetében a büntetési tételkeret alsó határával megegyezően, illetve azt alig meghaladó tartamban szabta ki a szabadságvesztés-büntetéseket, így azok nem alkalmasak a büntetési célok elérésére, mindenképpen indokolt súlyosításuk. Végül kifogásolta, hogy az első fokú bíróság az ítélet 6. oldal 5. és 8. bekezdésében megjelölt bűnjelekkel kapcsolatosan akként rendelkezett, hogy azokat az iratokhoz kell csatolni, ezzel szemben törvényesen akkor járt volna el, ha azok megsemmisítéséről dönt. Egyebekben az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta a fellebbviteli főügyészség.

Az első fokú ítélet meghozatalát követően II.r. vádlott nemzetközi elfogatóparancs eredményeképpen Hollandiában elfogásra, majd Magyarország részére kiadásra került.

Ebből adódóan az ítélet tábla a Be. 531.§ (5) bekezdése szerint tárgyalást tűzött ki, amelyen II.r. vádlottat kihallgatta.

II.r. vádlott a jogaira történt kioktatást követően úgy nyilatkozott, hogy a nyomozó hatóság előtt 2007. február 20. napján tett vallomását kívánja fenntartani. Részletes vallomásában ezt a korábbi vallomást ismételte meg teljes egészében, azt kiegészíteni, pontosítani nem kívánta, a Be. 531.§ (5) bekezdésében írt jogával nem élt, további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

II.r. vádlott kihallgatását követően I.r. és II.r. vádlott védője bizonyítási indítványt terjesztettek elő. I.r. vádlott védője indítványozta, hogy az ítélet tábla rendelje el a vádlotti vallomások holland nyelvre történő fordítását annak érdekében, hogy azt II.r. vádlott megismerhesse, azokra észrevételeket tehessen. Ezért a másodfokú tárgyalás elnapolását kérte.

II.r. vádlott védője részben csatlakozott I.r. vádlott védőjéhez, amikor is indítványozta, hogy az ítélet tábla tárja II.r. vádlott elé I.r., VI.r. és VII.r. vádlottak vallomásait, illetve a vádlottak szembesítését rendelje el II.r. vádlottal a vallomások közti ellentmondások feloldása érdekében. Indítványt tett arra is, hogy I.r., VI.r. és VII.r. vádlott vonatkozásában II.r. vádlottat érintően folytasson le felismertetésre bemutatást, mivel álláspontja szerint a nyomozás során erre nézve folytatott bizonyítás nem felelt meg az adott törvényi előírásoknak.

A bizonyítási indítványok elutasítását követően I. r., II.r. és VI. r. vádlottak védői a másodfokon felvett bizonyításra tekintettel az ítélet megalapozatlanságára hivatkozva, lényegében a bizonyítékok átértékelésével- eltérő tényállás megállapítását kérték. Ennek

alapjául II.r. vádlott másodfokú tárgyaláson és a nyomozás során 2007. február 20. napján tett vallomását, illetőleg az általuk képviselt vádlottak vallomását kérték figyelembe venni.

Ebből adódóan I. r. vádlott védője a büntetés enyhítését is indokoltnak találta. Hivatkozott az első fokú bíróság által feltárt enyhítő körülményeken túl a további jelentős időmúlásra, a vádlott édesanyjának továbbra is súlyos egészségi állapotára, a marihuána enyhe drog jellegére és arra, hogy az I. r. vádlott beismerő vallomása szerinti kábítószer mennyisége alig haladja meg a jelentős mennyiség alsó határát. Hivatkozott emellett arra, hogy a kábítószerfüggő vádlott a leszokás érdekében gyógyító kezeléseken vett részt, azt csak azért nem tudta befejezni, mert időközben előzetes letartóztatását rendelték el. Mindezek alapján a védő a büntetés olyan mérvű mérséklésért kérte, amelybe beszámítva a már előzetes fogvatartásban töltött időt, az kitöltöttnek legyen tekinthető.

II.r. vádlott védője az eltérő tényállás alapján a cselekmény eltérő minősítésére is indítványt tett, a cselekményt- a 2,5 kg. marihuánára nézve - a Btk. 282/A. § /1/ bekezdése szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette kísérletének kérte értékelni azzal, hogy az elkövetési magatartás a fellebbviteli főügyészség indítványával szemben forgalomba hozatal. Az enyhébb minősítés miatt lényegesen enyhébb büntetés kiszabását kérte azzal, hogy abba az ítéletábra számítsa be a vádlott által az ügyel kapcsolatban Hollandiában előzetes fogvatartásban töltött időt is. Ezt követően fogalmazta meg az eljárással kapcsolatos kifogásait. Hosszasan foglalkozott II.r. vádlott első gyanúsított kihallgatásának jogszerűségével ennek keretében megismételve az első fokú bíróság előtt már előadott, az eljárás törvényességével kapcsolatos egyéb aggályait is. Továbbra is annak a véleményének adott hangot, hogy II. r. vádlott első nyomozati vallomásának felvételére jogellenesen került sor, ezáltal ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből. Álláspontja szerint iratellenesen állapította meg a megyei bíróság, hogy II. r. vádlott cselekményeit részben a Magyar Köztársaság területén követte el. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az elkövetés kizárólag külföldön, Hollandiában történt, ezért a Legfőbb Ügyész eljárást elrendelő határozata nélkül a holland állampolgárságú II. r. vádlottal szemben nyomozati cselekményt folytatni nem lehetett törvényesen. Ehhez kapcsolódóan hivatkozott a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előzetes letartóztatást megszüntető határozatának indoklására is. Kifogásolta a védő a felismertetésre bemutatás szabályosságát is. Ezzel kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy VI. és VII. r. vádlottak elé a nyomozóhatóság csupán a II. r. vádlott fényképét tárta, ez az eljárás pedig nem felel meg a büntető eljárásjogi szabályoknak.

III. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést részben eltérő tartalommal tartotta fenn. A tényállás 2. pontját illetően az egyébként enyhítést célzó fellebbezés mellett a vádlott felmentését kérte az ott írt cselekmény alól, melyet azzal indokolt, hogy a tényállás e részében iratellenes, hiányos megállapításokat tartalmaz, másrészt a megyei bíróság e vonatkozásban indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget, a bizonyítékértékelő tevékenysége során logikai hibát vétett. Kifogásolta, hogy a megyei bíróság nem adta elfogadható indokát, hogy I. r. vádlott III. r. vádlott tevékenységével kapcsolatos négy eltérő tartalmú vallomása közül miért az adott vallomást fogadta el, a tényállást a III. r. vádlott tagadásával szemben milyen egyéb bizonyítékokra és miért

alapította. A 2. tényállási pontban írt cselekmény hiányában mindenképpen enyhébb büntetés kiszabását látta a védő indokoltnak, utalva azonban arra is, hogy az adott tényállás mellett sem felel meg az ítélet a belső arányosság követelményének, hiszen I. r. vádlott büntetéséhez képest III. r. vádlott büntetése így is eltúlzott. A tényállás 1. pontjában írt cselekménnyel kapcsolatosan a védő utalt arra, hogy a megyei bíróság iratellenesen rögzítette ítéletében, hogy a III. r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy egyéb bizonyítékok hiányában a III. r. vádlottat érintő tényállási rész kizárólag saját beismerő vallomása alapján alapszik. Az 1. pontban írt cselekményt tekintve a védő a minősítést helyesnek vélte azzal, hogy a cselekmény csak bűnsegédi jellegű, hiszen III.r.vádlott csak az I. és IV. r. vádlottak cselekményét segítette elő.

IV.r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezést változatlan formában fenntartotta. A cselekmény minősítését illetően a fellebbviteli főügyészség indítványával döntően egyetértett, kizárólag az elkövetési magatartás tekintetében fejtette ki az érveit, jogesetekre is hivatkozva, amelyek szerint IV. r. vádlott magatartása miért nem sorolható a kereskedés elkövetési magatartás alá. Az 1. tényállási pontban írt cselekményt bűnsegédi magatartásként kérte értékelni azzal, hogy azt további enyhítő körülményként kell figyelembe venni a büntetés kiszabása során. Emellett hivatkozott a védő arra is, hogy a tényállás részben hiányos, nem tartalmazza a kábítószer összmenyiségére, hatóanyagtartalmának összegzésére vonatkozó adatokat, emellett pontatlan is, a kábítószer szállítás alkalmait, az ezen alkalmakkor behozott kábítószer mennyiségét illetően nem tartalmaz egyértelmű adatokat. Az enyhítésre irányuló fellebbezést alátámasztandó végül a védő utalt arra is, hogy a vádlott az elkövetés óta is büntetlen, az első fokú ítélet kihirdetése óta is jelentős időmúlás következett be, a cselekmény részben kísérleti szakban maradt, cselekményének egy része a bűnsegédi magatartást alig meghaladó tevékenységben merült ki. Védőtársához hasonlóan hivatkozott a kábítószer enyhébb jellegére, és a kialakult bírói gyakorlatot felhívva a kábítószer mennyiségére is, amely ekként a büntetés kiszabása során ugyancsak enyhítő körülményként értékelendő álláspontja szerint. Nyilatkozott arról is, hogy a vádlott különböző keretek közt drogprevenciós előadásokat tart, ennek igazolására okiratokat is csatolt. Mindezek alapján enyhítő szakasz alkalmazásával kérte a büntetés kiszabását.

A felvett bizonyítás eredményeként V. r. vádlott védője is első sorban eltérő tényállás megállapítására és a cselekmény eltérő minősítésére, annak a Btk. 282./A.§ /1/ bekezdése szerinti kábítószerrel visszaélés büntetében való kimondására és enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt. Mindemellett rámutatott, hogy az első fokon kiszabott büntetés az adott minősítés mellett is eltúlzott és nem felel meg a belső arányosság követelményének sem. Indítványt tett végül arra, hogy a bíróság a V.r vádlottól lefoglalt pénzt az egyéb érdekelt részére rendelje kiadni, mivel az első fokú eljárásban nem nyert cáfolatot, hogy az adott összeg az ő tulajdonát képezi.

VI. r. vádlott védője a tényállást abban az esetben is megalapozatlannak látta, amennyiben az ítélőtábla a II. r. vádlott első nyomozati vallomásával kapcsolatban - a védelemmel szemben - az eljárást nem találná törvénysértőnek. Álláspontja szerint ugyanis sem II. r. vádlott

vallomásából, sem az ezt követő felismertetésre bemutatás eredményéből nem következtethető a megyei bíróság által megállapított tényállás VI. r. vádlottra nézve. I. r. és VII.r. vádlott is VI. r. vádlottal egyezően csak egyszeri behozatalról számoltak be vallomásukban, ehhez képest a megyei bíróság nem adott számot arról ítéletében, hogy az adott tényállást miért nem ezen egybehangzó vallomásokra alapította. A védő a fellebbviteli főügyészség minősítést érintő indítványára is reflektált, azzal csupán a kereskedői magatartás megállapítására irányuló részében nem értett egyet, ehhez kapcsolódóan hivatkozott a védőtársak által már korábban kifejtett érvelésre. Mindezek alapján elsősorban az eltérő tényállásra tekintettel kérte a büntetés enyhítését. Másodsorban az adott tényállás mellett is olyan büntetés kiszabását kérte, amely mellett a Btk. 47.§/3/ bekezdésében, vagy a Btk.90.§-ában írt kedvezőbb elbírálásra is lehetőség nyílt.

VII. r. vádlott védője a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezést változatlan formában fenntartotta. Ennek keretében hivatkozott arra, hogy a kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos és a belső arányosság követelményét is sérti. A büntetés enyhítésére okot adó körülményként sorolta fel az időmúlást, a vádlott beismerő vallomását, megbánását, a kábítószer enyhébb jellegét, az arra nézve folytatott teljes körű lefoglalás tényét, a vádlott súlyos személyiségzavarát, azt hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, illetve, hogy VII. r. vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

VIII. r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezés keretében védőtársaival egyezően a büntetés önmagában és a többi vádlott cselekvőségéhez viszonyítottan is eltúlzott voltára hivatkozott. Utalt arra, hogy míg a vádlott-társak büntetése a törvényi minimumban, vagy azt alig meghaladó tartamban került megállapításra, a VIII. r. vádlott szabadságvesztésének mértéke majdnem eléri a tételkeret felső határát. Visszaulva az első fokú eljárásban előterjesztett óvadéki kérelemhez becsatolt okiratok tartalmára megismételte azokat a vádlott személyi és anyagi körülményeiben bekövetkezett kedvezőtlen változásokat, amelyeket az adott eljárás eredményezett. Így hivatkozott arra, hogy a vádlott hitelét felmondták, BAR listára került, cégei ellehetetlenültek, tönkrementek, élettársának egészségi állapota tovább romlott. Emellett az első fokú ítélet meghozatala óta eltelt jelentősebb időmúlást is a büntetés enyhítésére okot adó körülményként kérte figyelembe venni.

A másodfokú tárgyaláson megjelent I.,II., IV.,V., VI., VII. és VIII. r. vádlottak csatlakoztak védőikhez.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a fellebbezésekkel érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 348. § /1/ bekezdése értelmében.

A bíróság eljárásával kapcsolatosan felvetett védelmi aggályokat ennek eredményeként a másodfokú bíróság nem tudta osztani.

Elsőként vizsgálta a II. r. vádlott védője által megfogalmazott kifogásokat. A II. r. vádlott első nyomozati kihallgatásának törvényességével, ezáltal a bizonyíték felhasználhatóságának kérdésével a megyei bíróság is igen részletesen foglalkozott ítéletében. Több oldalról is

vizsgálta az adott helyzetet. Valamennyi e körben levont következtetése helytálló. A Legfőbb Ügyész eljárást elrendelő határozata II.r. vádlott vonatkozásában valóban később született, mint ahogy a vádlott első nyomozati kihallgatására sor került. A II. r. vádlott elfogása, a lakásán történt házkutatás, egyéb eljárási cselekmények azonban nem minden előzmény nélkül történtek. A tényállásban írt, lebukással zárult kábítószer szállítások miatt a nyomozóhatóság már javában folytatta az eljárást a vádlott-társakkal szemben. Ennek eredményeként merültek fel adatok II. r. vádlott személyére és cselekvőségére nézve az adott ügyben. Ilyen körülmények közt a nyomozóhatóságnak nem csak lehetősége, de kötelessége volt lefolytatni mindazon eljárási cselekményeket, amelyek az ügy teljes felderítéséhez vezethettek. Az, hogy az ekként beszerzett bizonyítékok a későbbiekben miként használhatók fel, valóban a magyar állam jogérvényesítő erejét megtestesítő Legfőbb Ügyész határozatán múlik. Ez az eljárás megakasztásához, megszüntetéshez kell, hogy vezessen minden esetben, ha a külföldi állampolgár külföldön elkövetett bűncselekménye miatt a Legfőbb Ügyész diszkrecionális jogkörével élve úgy dönt, hogy nem kíván eljárást kezdeményezni. Ellenkező esetben a beszerzett bizonyítékok törvényességére nézve irreleváns az elrendelő határozat időpontja, ilyen szempontból nem tehető különbség a korábban, vagy azt követően beszerzett bizonyítékok felhasználhatósága közt.

Második érvként a megyei bíróság hivatkozott arra is, hogy II. r. vádlott több mozzanatból álló cselekménysora a vádlott-társakkal történő - bűncselekmény elkövetésében való megállapodással Magyarország területén kezdődött. Ekként, mint külföldi állampolgárral szemben Magyarországon elkövetett bűncselekménye miatt az általános szabályok szerint is jogszerűen történt meggyanúsítása és kihallgatása függetlenül a Legfőbb Ügyész eljárást elrendelő határozatától. Mindez a megállapítás ugyancsak helytálló. Itt szükséges megjegyezni azt is, hogy a későbbiekben, a cselekmények minősítésénél kifejtett indokolásból is adódóan II. r. vádlott tevékenysége a Magyar Köztársaság területére kivetítve nem csak egy előkészületi magatartásként értékelhető. Nem „önálló” forgalmazóként vagy kereskedőként fejtett ki tevékenységet Hollandiában, hanem az itteni vádlott-társakkal történt előzetes egyeztetés értelmében, a kábítószer kereskedői hálózat adott résztvevőjeként járt el. Így a II. r. vádlott védőjének álláspontjával szemben büntetőjogi felelőssége nem redukálható csupán a kábítószer Hollandiában történt átadására, vagy értékesítésére.

Végül a megyei bíróság vizsgálta e körben, hogy a II.r. vádlott első nyomozati vallomásfelvétele kapcsán nyomon követhető-e olyan esetleges eljárási szabálysértés, amely ugyancsak gátját képezhetné az adott bizonyíték felhasználásának. Ezzel kapcsolatosan is nemleges megállapításra jutott, mivel nem talált olyan jelzésértékű adatokat, amelyek a tisztességtelen, törvénytelen kihallgatásnak akár csak a gyanúját is megalapozták volna. Ezzel kapcsolatosan a II. r. vádlott az ítéletelőtti hivatkozott arra, hogy kihallgatása alkalmával a tolmács nem megfelelően látta el teendőit. Ezt a felvetést vizsgálva megállapítható, hogy a II. r. vádlott erre sem az akkori, sem a későbbi vallomásai során - bár azon alkalmakkor már más tolmács járt el - soha nem hivatkozott. A II. r. vádlott első nyomozati vallomása igen részletes, pontos leírásokat tartalmaz, amelyekről elsőként csak II. r. vádlott nyilatkozott, amit majd később részleteiben a vádlott-társak vallomása is megerősített. Mindezek tükrében igencsak nehéz a tolmácsolás minőségét utóbb vitatni.

Összességében tehát megállapítható, hogy az első fokú bíróság eljárása során nem vétett olyan hibát, amely az érdemi felülbírálatnak akadályát képezhette volna. Beszerzett és értékelt minden, az ügy eldöntése szempontjából relevanciával bíró bizonyítékot. Ezek értékelésével, mérlegelésével állapította meg az ítéleti tényállást. Teljes egészében nehéz lenne szembe menni azokkal a védelmi oldalról megfogalmazott kritikákkal, amelyek az indokolás hiányosságaira - lényeges bizonyítékokkal nem súlyuknak megfelelően foglalkozott, indoklása kissé szétfolyó, kevésbé átlátható és kissé rendezetlen - hivatkoztak. Ugyanakkor azt is meg kell állapítani, hogy a megyei bíróság a tényállás lényegét tekintve megfelelően számot adott bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenységéről okszerűen, logikusan levezetve, hogy az adott tényállási részeket miért és mely bizonyítékokra alapította.

A megyei bíróság az eljárást II. r. vádlott távollétében, az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően folytatta le. Az időközben előkerült II. r. vádlottat az ide vonatkozó törvényi rendelkezések értelmében az ítéletábra kihallgatta, ehhez kapcsolódóan további bizonyítást a védelmi indítványoknak megfelelően és ezt meghaladóan sem tartott szükségesnek.

A Be.531.§ /5/ bekezdéséből következően a másodfokú bíróságnak a távollévő vádlott előkerülése esetén tárgyalást kell kitűzni, amelyen a vádlottat ki kell hallgatni. Ezt követően, ha a vádlott indítványozza további bizonyítást vehet fel. A szabályozásból adódóan ez a bizonyítás lényegesen szűkebb körű és irányított is annyiban, amennyiben lényegében azt a célt szolgálja, hogy a másodfokú bíróság meggyőződhesen arról, hogy az első fokú bíróság által lefolytatott bizonyítás elégséges-e, felhasználható-e a másodfokú érdemi felülbírálat során. A fenti jogszabályhely szerint előírt vádlotti kihallgatás tehát nem feltétlen kell, hogy maga után vonja a teljes bizonyítás megismétlését a korábban távollévő vádlott bevonásával. Természetesen a másodfokú tárgyaláson a vádlott-társak, védők a kihallgatott vádlott vallomására észrevételt tehetnek, a vádlotthoz kérdést intézhetnek, szükség esetén adott szembesítések is indokoltá válhatnak. Önmagában azonban mindez nem járhat a már lefolytatott bizonyítás megismétlésével, automatikusan a vádlott-társak előtt a Be. 531.§/5/ bekezdésében írt eljárás nem nyit meg egy rájuk nézve is mindenre kiterjedő újabb bizonyítást. Amennyiben mégis ennek szükségessége merülne fel, ez a feladat- a megismételt eljárás keretében - akkor is az első fokú bíróságra hárulna, mivel a másodfokú bíróság ellenkező esetben elvonná az első fokú bíróság jogkörét.

Jelen ügyben az a helyzet állt elő, hogy II. r. vádlottat a nyomozás során több ízben is kihallgatták, ezt követően vontak ki magát az eljárás hatálya alól. A megyei bíróság ebből következően valamennyi vallomását értékelési körébe vontak, egymással és a többi vádlotti vallomással, valamint az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékokkal is ütköztette. Ennek eredményeként foglalt állást tekintetben, hogy II. r. vádlott vallomásai közül az elsőként tett nyomozati vallomásra építhető tényállás. A II.r. vádlott által későbbiekben tett - és a másodfokú tárgyaláson megismételt- vallomását az egyéb bizonyítékok tükrében elfogadhatatlannak ítélte.

II. r. vádlott a másodfokú tárgyaláson ez utóbbi vallomásával egyezően vallott, nem tett hozzá semmi olyan többletet, novumot, amely miatt további bizonyítás felvétele vált volna szükségessé. II.r. vádlott valamennyi vallomását a vádlott-társak az eljárás eddigi szakaszában már megismerhették, védekezésükben azokra reagálhattak, így a bizonyítás esetükben a II.r. távollétében is teljes körű volt. II. r. vádlott pedig a másodfokú tárgyaláson jogainak és az első fokú, nem jogerős ítélet ismeretében további bizonyítást maga sem talált szükségesnek. A megyei bíróság ítélete tartalmazza és be is mutatja azokat a bizonyítékokat, amelyeket a megyei bíróság értékelt, mérlegelt a tényállás megállapításakor, a másodfokú tárgyalás idejére tehát a II. r. vádlott vonatkozásában is elmondható, hogy védekezéshez való joga semmiben nem sérült, a törvényes jogai megfelelő gyakorlásához szükséges ismeretek teljes birtokában volt. Ebből következően a védelmi oldalról előterjesztett bizonyítási indítványoknak az ítéletábra nem adott helyet, mert az ekként az ügy előbbre vitelét nem szolgálná.

Ami a II.r. vádlott védője által a fényképre történt felismertetésre bemutatással kapcsolatosan felvetett aggályokat illeti, a fényképről felismertetés valóban csak II. r. vádlottra nézve történt, mindez azonban nem indokolja a bizonyítékok sorából való kirekesztését, a bíróságnak minden bizonyítékot a maga helyén, súlya, bizonyító ereje szerint kell kezelnie. Ezzel együtt kell megjegyezni azt is, hogy az eljárás során soha, senki nem vitatta, hogy az adott kábítószer II. r. vádlottól szerezte be. Személyéhez, amelyet külsőre a felismertetésben érintett vádlott-társak teljes körűen leírtak vallomásukban, a vallomásokban fellelhető egyéb személyes adatok- a II. r. lakóhelye, családi kötelékei, gépkocsijának színe, típusa - is elvezettek. Ezen adatok birtokában került sor II. r. vádlott elfogására is.

Eszerint a tényállás a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás tükrében is a rendelkezésre álló bizonyítékokon alapszik, azok eltérő mérlegelésére a védelmi indítványoknak megfelelően a felvett bizonyítás következtében sem kerülhetett sor. A tényállás nem csak II. r. vádlott teljes körű beismerő vallomásán alapszik. Vallomását a tettenérések alapján megállapítható személyi kört, a kábítószer elrejtésének módját, a csomagolás mikéntjét illetően további objektív bizonyítékok igazolták. Mindemellett a tetten ért vádlott-társak is beismerő vallomást tettek az adott cselekményt illetően, volt aki ennél is több, a vádlott-társaira nézve is további terhelő adattal szolgált a nyomozás során, amelyet érezhetően a későbbiek során próbáltak visszavonni, változtatni annak érdekében, hogy legalább részben mentesüljenek saját felelősségük alól. Kétségtelen, hogy a nyomozó hatóság a bizonyítékok beszerzése során egy bizonyos ponton úgy értékelte, hogy a bizonyítással nem megy tovább, ekként nem került felderítésre a behozott kábítószer sorsa. Ettől azonban az első fokú bíróság által megállapított tényállás nem megalapozatlan, a vádirati tényállással egyezően tartalmazza azokat a tényeket, amelyekből a vádlottak büntetőjogi felelősségére alappal következtetés vonható.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség indítványával kapcsolatosan az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni az ítéletábra:

A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség vádiratában valóban szerepel olyan tényállási rész is, amely az érintett vádlottak vonatkozásában a kábítószer megszerzésével, ténylegesen

fogyasztással elkövetett kábítószerrel visszaélés megállapítására is alkalmas. A fellebbviteli főügyészség maga is hivatkozott az időközben megváltozott eljárási szabályozásra, amely már az első fokú elbírálás idején is irányadó volt. A 2006. július 1. napjától hatályos eljárási törvény 2. §-ának értelmében a törvényes vád feltétele, hogy a vádhatóság pontosan jelölje meg azokat a büntető törvénybe ütköző cselekményeket, amelyek miatt az eljárás lefolytatását kezdeményezi. Ezzel együtt kell értelmezni a Be. 217.§ /3/ bekezdés c/ pontjában írt előírást is, amely a vádirat kötelező kellékeként írja elő a tényállásban leírt bűncselekmény Btk. szerinti minősítését is. A bíróságnak legfeljebb a tárgyalás előkészítő szakában nyílik lehetősége arra, hogy a vádhatóság képviselőjét felhívja a vádirat esetleges hiányosságaira, az eljárás későbbi szakaszában erre már nincs módja, hiszen ezzel vádlói funkciót gyakorolna. Jelen ügyben a vádhatóság a saját fogyasztással is kapcsolatba hozható vádlottakat csak a lényegesen súlyosabb megítélésű forgalmazói típusú magatartással vádolta meg, vagyis tényállásban írt cselekményüket csak részben, a jelentősebb súlyú bűncselekményeket érintően minősítette, s ezen a lefolytatott bizonyítás eredményeként sem kívánt változtatni mindamellett, hogy az egyes vádlottak esetében a kábítószer-függőség kérdése nem volt vitatott részéről sem. Kizárólag az ügyészen múlik, hogy a terhelt mely cselekménye miatt kívánja az állam bűnüldözői hatalmát érvényesíteni. A főügyészség a vádkiterjesztés lehetőségével nem élt, ezért, bár a fellebbviteli főügyészség indítványa helytálló, a másodfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy az érintett vádlottak bűnösségét a kábítószerrel visszaélés vétségében is megállapítsa, mivel maga is csak a törvényes vád keretein belül vizsgálhatta felül a megyei bíróság ítéletét. Ezért nem tartotta szükségesnek a fellebbviteli főügyészség indítványa szerint a tényállás kiegészítését sem azokkal a saját fogyasztáshoz kapcsolódó tényekkel- vizelet minták eredményei,- amelyeket a megyei bíróság az ítélet indokolása körében rögzített.

Ezen túlmenően azonban meg kell állapítani, hogy az első fokú bíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan, mert hiányos, és emellett pontatlan megállapításokat is tartalmaz. A megyei bíróság ítélete csak indokolási részében, a 28-29. oldalon tartalmaz egyfajta összegzést vádlottakra lebontva a hozzájuk kapcsolható kábítószer mennyiségéről, hatóanyag-tartalmáról. Itt az első fokú bíróság rögzítette, hogy" a vádlottak- kivéve VII.r.vádlott önálló akcióját- összesen 40 kg marihuána forgalomba hozatalában vettek részt". Hivatkozott arra, hogy az adott időszakban a feketepiacon forgalomba hozott marihuána tiszta hatóanyagtartalma grammonként 0,01-6 tömegszázalék volt, így a „40 kg marihuána hatóanyagtartalma mintegy 400 tömegszázalék, a jelentős mennyiség alsó határának hússzorosa". Ezek a megállapítások, mindamellett, hogy nem az indokolás, hanem a tényállás részét kell, hogy képezzék, önmagukban sem helytállóak.

A megyei bíróság ugyanis az egyes vádlottakat érintően pontosan kiszámította a velük kapcsolatba hozható kábítószer mennyiségét, a 40 kg V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak esetében eleve nem felel meg a valóságnak. Ezzel együtt megfeledezett a megyei bíróság arról is, hogy a kábítószerek jelentős részét a nyomozóhatóság lefoglalta, ezen mennyiség vonatkozásában a tiszta hatóanyag tartalom megállapítása érdekében vegyészakértő bevonására került sor, a mérési adatokat a megyei bíróság ennek megfelelően rögzítette is a tényállásában. Ebből adódóan eleve nem lehet számolni mind a 40 kg marihuána vonatkozásában a BSZKI által kiadott táblázat adataival. Ugyanakkor még emellett is hibás

az első fokú bíróság számítása annyiban, hogy nem az elkövetéskori, 2006-os, hanem a 2005-ös adatokkal számolt. Ez utóbbi éppen fele a következő évinek, másrészt a számítás is hibádzik, a 40 kg marihuána tiszta hatóanyagtartalma a táblázat szerinti helyes számítással is csak 8 gramm lenne, amely az un. köztes, vagyis alapeseti minősítést eredményezné.

Kétségtelen, hogy a vádirati tényállás sem tartalmaz adatokat a vádlottak által behozott, lefoglalásra nem került marihuána tiszta hatóanyag tartalmára nézve. Ettől azonban az első fokon eljárást bíróságnak a BSZKI táblázata alapján számításokat kellett volna végeznie erre a mennyiségre is. Ezt a megyei bíróság elmulasztotta, így a tényállásban nem került rögzítésre sem a le nem foglalt kábítószer tiszta hatóanyag tartalma, sem vádlottakra lebontva a személyükhöz köthető összes tiszta hatóanyag tartalom. Ezért az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét az alábbiak szerint a következőkkel egészítette ki:

V. r. vádlott esetében a tényállás tartalmazza, hogy 5 kg marihuánát hozott be Magyarország területére. Ebből 2, 5 kg sorsa ismeretlen maradt, míg a másik részét lefoglalták és vizsgálatnak vetették alá. A lefoglalt marihuána tiszta hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának legalább 53,5 %-a volt. A le nem foglalt mennyiség tiszta hatóanyag tartalmát tekintve az ítélet tábla úgy látta, hogy nincs ok ez esetben a táblázat alkalmazására. A beszerzés körülményeiből adódóan alappal vonható következtetés arra, hogy az egy alkalommal, egy helyről vásárolt kábítószer -hatóanyag tartalmát- tekintve azonos minőségű volt. Ebből adódóan a V.r.vádlott terhére rótt kábítószer tiszta hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának - a táblázat szerint számított további 5 kg kábítószerrel együtt- 112 %-a.

VIII. r. vádlott vonatkozásában a közreműködésével értékesíteni kívánt 1,4 kg kábítószer tiszta hatóanyag tartalma a csekély mennyiség alsó határának 559,1 %-a.

A többi vádlott esetében az ítélet tábla a le nem foglalt mennyiségekre nézve a táblázat alapján számolt, ekként I. r., II.r., III.r. és IV.r. vádlottak vonatkozásában a kábítószer összes tiszta hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 929 %-a, VI. r. vádlott vonatkozásában ugyanez a jelentős mennyiség alsó határának 817 %-a, míg VII.r. vádlott esetében a jelentős mennyiség alsó határának 1229 %-a.

Természetesen a számítás során az ítélet tábla a behozatalok számát, és a hatóanyag tartalmát illetően a vádlottakra nézve legkedvezőbb adatokkal számolt, mivel előbbivel kapcsolatosan az ítélet kissé pontatlan a 15. oldalon, ahol a megyei bíróság 2-3 alkalomról, illetve 7-8 kg marihuána megrendeléséről beszél.

Az időközben bekövetkezett változásokra tekintettel az első fokú ítéletet személyi részében is ki kell egészíteni az alábbiakkal:

Az elsőfokú ítélet 10. oldalán V.r. vádlott vonatkozásában a személyi részben 1. pont alatt feltüntetett eljárás időközben befejeződött, a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2010. október 11. napján jogerős 18.B.80626/2008/59. szám alatti ítéletében sikkasztás büntette és csalás büntette miatt 2 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ugyancsak befejeződött szintén a Pesti Központi Kerületi Bíróságon indult 2. pont alatt írt ügy is, ebben a bíróság a 2010. október 7. napján jogerős 19.B.XIII.28642/2008/92. szám alatti ítéletével szintén csalás büntette, sikkasztás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 8 hónapi börtönre ítélte.

A két ítéletet a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2011. február 25. napján jogerős 18.B.80003/2011/4. szám alatti ítéletével összbüntetésbe foglalta. Az összbüntetés tartamát 2 év 2 hónapi börtönbüntetésben állapította meg. V.r. vádlott ezt a büntetését 2010. október 9. napjától kezdte meg tölni, abból 2011. április 21-én feltételes kedvezménnyel szabadult, azt követően jelen ügyben elrendelt előzetes letartóztatását töltötte.

VII.r. vádlottat a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság az 5.B.III.858/2009/24. szám alatti ítéletével, mely 2011. március 29. napján a 206.Bf.III.5334/2011/2. szám alatti határozattal emelkedett jogerőre, orgazdaság büntette és lopás büntette miatt 2 év 8 hónapi börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott a büntetését 2011. április 8-án kezdte meg tölni.

Ezzel a kiegészítéssel a megyei bíróság ítélete immár teljes mértékig megalapozottá vált, így alapjárt képezhette a másodfokú bíróság határozatának is a Be. 351.§ /1/ bekezdése szerint.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott bűnösségére. VIII.r vádlott cselekményének megnevezése, jogi minősítése is helytálló, ugyanez azonban a többi vádlott esetében nem mondható el.

Az 1/2007. BJE jogegységi határozatnak megfelelően továbbra is egységes a bírói gyakorlat atekintetben, hogy a kábítószerrel visszaélés megvalósulásakor az azonos törvényi tényállás alá tartozó magatartások természetes egységet képeznek. Ebből következően az adott cselekmények vonatkozásában a folytatólágosság megállapítására nem kerülhet sor.

A kábítószerrel visszaélés valamennyi tényállásából következően a törvényalkotó csak az un. köztes mennyiséghez rendelt minősítő körülményeket, hiszen a Btk. 282/A.§ /3/ bekezdése de, a kábítószer-függőkre vonatkozó Btk. 282/C §/4/ bekezdése sem utal vissza az előző-minősítő körülményeket felsorakoztató- bekezdésekre.

A jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntette megvalósulása esetén egyéb minősítő körülmények nem jöhetnek szóba, az esetleges bünszövetségbeli vagy üzletszerű elkövetést illetőleg más nevesített minősítő körülményt a súlyosító körülmények közt kell és lehet értékelni, ahogy helyesen mutatott rá a fellebbviteli főügyészség is.

Ugyancsak osztotta az indítványt az ítéletábra az elkövetési magatartásra vonatkozó részében is. Maga is arra a következtetésre jutott az adott tényállás alapján, hogy jelen ügyben az I-VII.r. vádlottak tevékenysége a forgalomba hoz elkövetési magatartáson túlmutató olyan többlet elemeket tartalmaz, amely azt a kereskedés kategóriájába viszi át. A tényállásból megállapítható, hogy I. r. III.r. és IV. r. vádlottak korábbi vállalkozása 2006. nyarára nyereséggel már nem volt folytatható, ezért nehéz anyagi helyzetükön úgy próbáltak

változtatni, hogy elhatározták, nagy tételű kábítószer értékesítésébe kezdenek. Ehhez felkutatták, bevonták a holland származású II.r. vádlottat, megbízták a kábítószer beszerzési forrásának felkutatásával, a „piaci,”viszonyok felmérésével, ezzel egyidejűleg megszervezték a szállítást végző, elsőként V.r. vádlottat, majd lebukása után VI.r. vádlottat. Gondoskodtak számukra megfelelő gépkocsikról, összegyűjtötték a marihuána beszerzéséhez szükséges jelentős pénzösszeget is. A bűncselekmény felderítése ugyan nem terjedt ki a kábítószer további sorsára nézve, annyi azonban a marihuána mennyiségét, a szállítások gyakoriságát illetően minden bizonyossággal megállapítható, hogy megfelelő értékesítési háttérrel is rendelkeztek. A tényállásban írt körülmények alapján arra is megfelelő következtetés vonható, hogy az adott részecselekményeket végző vádlottak magatartásuk lényegéből adódóan tisztában voltak az egész cselekmény céljával és saját anyagi hasznuk érdekében az első lebukás után, további pénzeszközök beszerzése és az egyéb feltételek biztosítása révén is folytatták tevékenységüket. Ez a magatartás mindenben kimeríti a kábítószerrel kereskedés 1/2007.BJE határozatban is körülírt, összetettebb tevékenységet, így az ítélőtábla I-VII. r. vádlottak cselekményét kereskedésnek, ezen belül befejezett bűncselekmények minősítette a fenti legfelsőbb bírósági határozatból is adódóan, amely kimondja, hogy a kábítószerrel visszaélés kereskedéssel elkövetett formájában lényegében minden részecselekményt a kereskedés befejezett stádiumaként kell értékelni, a kísérlet ezzel az elkövetési formával gyakorlatilag kizárt.

Ezekből az okokból vált szükségessé I-VII. r. vádlottak esetében a cselekmények minősítésének és megnevezésének megváltoztatása is a rendelkező részben írtak szerint.

A 2008. január 1-től hatályos Be. 258.§/2/ bekezdés d/ pontja értelmében az ügydöntő határozatnak a bűnösség kimondása esetén a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését és az alkalmazott törvényhely - ott írt kitételekkel bővített - feltüntetését kell tartalmaznia. Ennek a törvényi előírásnak a megyei bíróság 2010. márciusában hozott határozata ebben a formában nem felel meg, ezért ennyiben és a köztes minősítő körülmények, illetve a részbeni kísérletre, valamint a folytatólagos elkövetésre utalás mellőzésével, és az elkövetési magatartás kereskedésként való megjelölésére utalással minősítette az ítélőtábla az I-VII. r. vádlottak cselekményét, igazodva I.,III. és VII.r. vádlottak esetében a cselekmény minősítését befolyásoló kábítószer-függőségükhöz is.

A büntetés kiszabása során az első fokú bíróság felsorakoztatta azokat a büntetés kiszabási tényezőket, amelyeket a joghátrány alkalmazása során figyelembe vett. Lényegében az eltérő minősítésből adódóan azonban az enyhítő és súlyosító körülmények köre kisebb korrekcióra szorul. Így nem értékelhető I-VII.r. vádlott terhére a folytatólagos, többszörösen minősülő elkövetés, ehelyett a bünszövetségben történő elkövetést kell a vádlottak terhére írni. Ugyanakkor az érintett vádlottak javára sem értékelhető a részbeni kísérlet az adott minősítés mellett. VIII. r. vádlott a cselekményt megelőzően egy ízben volt büntetve szintén kábítószerrel visszaélés miatt. Ebből adódóan különös visszaesőként, a Btk. 97.§ -a szerint, a felével emelt felső határra tekintettel szabta ki vele szemben a megyei bíróság a büntetést. Ezért külön terhére a büntetett előélet kétszeres értékelést jelentene, ezért az erre vonatkozó utalást szintén mellőzni kell a büntetés kiszabási tényezők sorából.

Kapcsolódva egyúttal a kiszabott büntetésekhez, VIII.r. vádlott esetében megállapítható, hogy a felével emelt felső határ 4 év 6 hó, ehhez képest a 2 év 8 hónapi börtönbüntetés nem olyan mértékben eltúlzott és aránytalan a többi vádlott büntetéséhez képest, ami annak mérséklését a másodfokú eljárásban indokoltta és lehetővé tette volna.

V.r. vádlott kivételével a többi vádlott büntetése is megfelel a cselekmények tárgyi súlyának és a vádlottak személyének. A büntetések közt nem észlelhető olyan mérvű aránytalanság sem, amely az elsőfokú ítélet e körben történő megváltoztatását tenné szükségessé. Kétségtelen, hogy a kábítószerfüggő vádlottak esetében a büntetési tételkeretek eggyel enyhébbek, ugyanakkor a bűncselekményekben játszott szerepük is komolyabb. Ez teszi indokoltta a velük szemben kiszabott büntetések mértékét. Az ítélet tábla nem talált olyan további enyhítő körülményt egyik vádlott esetében sem, amely a szabadságvesztéseknek a védelmi indítványok szerinti mérséklésére adna alapot, ezzel együtt olyan okot sem észlelt, amely azok jelentősebb súlyosítását tenné szükségessé az ügyészi indítvány szerint. Ennek hiányában pedig a másodfokú bíróság nincs abban a helyzetben, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésekhez hozzányúljon akár enyhítés, akár súlyosítás formájában is. Ezért a másodfokú bíróság az érintett vádlottakkal szemben az első fokon alkalmazott fő- és mellékbüntetést, valamint intézkedést tekintette kiszabottnak.

Az ítélet tábla kizárólag V.r. vádlott esetében találta alaposnak a büntetés mértékét illetően megfogalmazott védelmi kifogásokat. A kábítószer hatóanyagtartalmának viszonylatában az V.r. vádlott bűncselekményben betöltött szerepét is figyelembe véve az első fokon kiszabott büntetés valóban nem felel meg a tetтарыnyosság követelményének és eltúlzottnak tekinthető a többi vádlott büntetéséhez képest is. V.r. vádlott büntetését ezért az ítélet tábla rövidebb tartamban, a törvényi minimumban határozta meg, mert esetében sem volt feltárható olyan, a személyi, vagy tárgyi oldalon jelentkező körülmény, amely az enyhítő szakasz alkalmazását lehetővé tette volna. A kiszabott főbüntetésekhez igazodnak a mellékbüntetések tartamai is, valamint a tényálláson alapszik összecszerűségét tekintve a megyei bíróság által törvényesen alkalmazott vagyonek kobzás intézkedés is. Ehhez kapcsolódóan a törvényi rendelkezéseknek megfelelően járt el a megyei bíróság, amikor az eljárás során lefoglalt pénzösszegek lefoglalását megszüntette azzal, hogy visszatartotta a V.r. és VI.r. vádlottakat terhelő vagyonek kobzás, illetve bűnügyi költség biztosítására. V.r. vádlott esetében is megállapítható, hogy az adott pénzösszeget nem kétségesen tőle foglalták le és a lefolytatott bizonyítás eredményeként jutott mérlegelés útján a megyei bíróság arra az álláspontra, hogy nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy az nem a saját, hanem harmadik, kívülálló személy tulajdonát képezte. Az egyéb érdekelt azonban nincs elzárva mindezek mellett sem attól, hogy egyéb törvényes úton igényét utóbb érvényesítse.

A bűn jelek egy másik részét érintően azonban a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően szükségessé vált az elsőfokú ítélet korrekciója. Minden bizonnyal az idevonatkozó rendelkezés meghozatalkor a megyei bíróság abból a korábban BH-ban is megjelent eseti döntésből indult ki, amely a hasonló jellegű bűn jelekre nézve az eljárás befejezését követően azok iratokhoz csatolását látta szükségesnek a Be. 155.§ (9) bekezdéséből kiindulva. Időközben azonban egyértelművé vált a joggyakorlat annyiban, hogy e fenti rendelkezés nem a jelen ügyben érintett, az ítélet tábla határozatának rendelkező

részében felsorolt bűnjelekkel kapcsolatosan született, így azok sorsáról továbbra is a Be. 155.§ (8) bekezdése szerint kell dönteni, mégpedig a lefoglalás megszüntetését követően megsemmisítésüket rendelve el. Ennyiben is korrigálta az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét. Egyebekben az elsőfokú határozat további rendelkezései törvényesek, ezért az ítélet tábla azokat a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak vonatkozásában helyben hagyta, míg a további rendelkezéseket a Be. 372.§ (1) bekezdése szerint megváltoztatta.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99.§-a alapján I.r., VI.r., VIII.r., II.r., V.r. és VII.r. vádlottak esetében az általuk az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről az alábbiak szerint rendelkezett:

II.r. vádlott esetében megállapítható, hogy 83.849 Ft nem azzal összefüggésben merült fel, mert a magyar nyelvet nem ismeri, ezért azt a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 338.§ (1) bekezdésére, köteles viselni, míg a fennmaradó 1.519.328 Ft a Be. 381.§ (1) bekezdése, illetve a Be. 339.§ (2) bekezdése szerint az államot terheli, tekintettel arra, hogy az abból eredt, hogy II.r. vádlott a magyar nyelvet nem ismeri.

VI.r. vádlott esetében a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2011. június hó 7. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. március 11. napján kihirdetett B.302/2007/151. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2011. június hó 7. napján

.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: